

rozdíl od legend se ho Ludmila neúčastnila. Pro častá těhotenství nemohla manželem cestovat. Její křest pak proběhl později na Levém Hradci, kde nechal Bořivoj po svém návratu z Moravy postavit kostel sv. Klimenta.

Přestože křesťanství v Čechách zakořenilo, pozice Bořivoje a Ludmily byla i nadále velmi vratká a museli čelit snaze o převrat, což vedlo k jejich útěku z Čech na Velkou Moravu. Po návratu z exilu vybudovali na místě původní osady či obchodní stanice na návrší na levém břehu Vltavy nové hradiště s kostelem Panny Marie. Oba tak předurčili vznik pražských měst na obou březích řeky a stáli u zrodu dnešního hlavního města.

Bořivoj umírá v roce 890 a jelikož nejstarší Spytihněv byl ještě mladý, v Čechách vládla se svolením Svatopluka Ludmila, a to až do smrti velkomoravského vládcy v roce 894. Spytihněv se ujal vlády v roce 895 a následně vzdal v Řezně hold východofranskému králi Arnulfovi. Čechy se tak definitivně přihlásily k západní latinské liturgii a církvi. Spytihněv zemřel již

roku 915 a Ludmila ho nechala pohřbit v kostele Panny Marie. Po šesti letech pochovala v nově postavené bazilice sv. Jiří i svého dalšího syna a nástupce Vratislava.

V závěrečné etapě svého života se Ludmila věnovala výchově a výuce svých vnoučat Václava a Boleslava. Po Vratislavově smrti řídila zemi spolu s Václavovou matkou Drahomírou. Ludmila byla silná osobnost a s Drahomírou došlo k několika názorovým střetům, které nakonec vyústily v tragédii. Ludmila sice ustoupila Drahomíře a odjela z pražského hradiště na Tetín, ale to snaše nestačilo. Drahomíra se obávala, aby se z Tetína nestalo druhé mocenské centrum, pročez nechala svoji tchýni usmrtit nájemnými vrahy 15. září 921.

Nový kníže Václav ostatky své babičky nechal převézt na pražské hradiště a pohřbit v bazilice sv. Jiří. První křesťanská vládkyně českých zemí se stala uctívanou mučednicí a centrem jejího kultu se stal pozdější svatojiřský klášter. V roce 1144 byla Ludmila svatořečena.

Podle F. Koloucha: *Sv. Ludmila ze Zpráv* (upraveno)

## **AKTUÁLNÍ INFORMACE**

### **HRADIŠŤAN A JIŘÍ PAVLICA V JABLONCI NAD JIZEROU**

**V pátek 17. září 2021 od 19.00 hodin v kostele sv. Prokopa v Jablonci nad Jizerou**

vystoupí skupina ***Hradišťan a pěvecký sbor Mláď***

s uměleckým vedoucím Jiřím Pavlicou.

*Cena vstupenek 550 Kč a 500 Kč (sezení), 300 Kč (stání).*

*Bližší informace na webových stránkách města ([www.jablonecnjiz.cz](http://www.jablonecnjiz.cz)).*

### **RADUJTE SE A JÁSEJTE**

Od **14. září 2021** se bude opět pravidelně scházet společenství RaJ (Radujte se a jásejte) určené pro ženy z naší farnosti. Setkání budou probíhat každé **liché úterý od 20.00 hodin**.

*Milé ženy, máte-li zájem se připojit, jste srdečně zvány.*

Bližší informace: Romana Černošková (tel. 731 479 380, [romanastranska@seznam.cz](mailto:romanastranska@seznam.cz))

*Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 9. září 2021. Uzávěrka následujícího čísla: 23. září 2021. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu [kraus.matej@seznam.cz](mailto:kraus.matej@seznam.cz), a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.*

# HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 10 12. září 2021

**Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01**

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

[www.farnost.semily.net](http://www.farnost.semily.net)

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).



Farnost  
sv. Petra a Pavla

## **Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 13. 9. – 26. 9. 2021**

**13. 9. Po** *Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve*

**14. 9. Út** *Svátek Povýšení svatého kříže*

KK 16.30 **mše sv. pro děti**

KO 18.00 za † Cecilii Novotnou a manžela

*žehnání školních potřeb*

**15. 9. St** *Památka Panny Marie Bolestné*

KO 08.00 za urovnání vztahu Martiny a Davida a Boží požehnání

**16. 9. Čt** *Památka sv. Ludmily, mučednice*

KO 08.00 za † Edu Jurdíkovou a manžela

**17. 9. Pá** KO 18.00 za † sestru a celou rodinu Bobekovu

**18. 9. So** KO 18.00 za †† z rodiny Maršíkovy a manžela

**19. 9. Ne** *25. neděle v mezidobí*

KO 08.30 za † Olgu Plachtovou, manžela a syna

CH 15.00 na úmysl

**20. 9. Po** *Svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích*

**21. 9. Út** *Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty*

KO 18.00 za zdraví a Boží požehnání pro vnoučata a pravnoučata

**22. 9. St** KO 08.00 za zdraví a Boží pomoc pro Jozefa, Helenu a jejich děti

**23. 9. Čt** *Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze*

**24. 9. Pá** KO 18.00 za †† z rodin Hladíkovy a Stehlíkovy

**25. 9. So** KO 18.00 za návrat k víře pro celou rodinu

**26. 9. Ne** *26. neděle v mezidobí*

KO 08.30 za Josefa Karmáška a rodiče

## PROČ PATŘÍM KE KATOLICKÉ CÍRKVI

V poslední době jsem spíš přemýšlel o jiné otázce: Proč ještě v církvi jsem? Nebo radikálněji: Nebudu si jednou vyčítat, že jsem se na prahu dospělosti nadchl pro katolictví? Nebudu si klást podobné otázky jako například ti, kteří v mládí uvěřili komunismu a po čase prožili? Jako třeba Arthur Koestler, který v knize *Tma o polednách* napsal: „Šel jsem ke komunismu, jako jde člověk k prameni svěží vody, a opustil jsem jej, tak jako člověk vyběhává z otrávené řeky plné trosek mrtvých měst a utopenců.“

Když se ohlížím po těch pětadvaceti letech od křtu, musím přiznat, že jsem nahlédl do celé plejády příkladů všeho příliš lidského církevního hemžení. I některé čistokrevné překupníky posvátna jsem osobně potkal. Malost, nenávisť, manipulace... a při tom všem nasládlé úsměvy, láska sem, Ježíš tam. Objevil jsem ale také, že s malostí, vším tím příliš lidským musím bojovat i já sám v sobě a že jsem v žádném případě zatím nevyhrál.

Pravděpodobně žijeme v době jedné z největších krizí křesťanství od reformace, jak si myslí například církevní historik Massimo Faggioli. Zprávy o sexuálním a mocenském zneužívání, odhalování dalších a dalších případů neberou konce. Polarizace uvnitř církevních struktur dosahuje až do nejvyšších pater Vatikánu. Někdo dokonce tvrdí, že k rozdělení církve již pod povrchem dávno došlo, vzájemná nedůvěra a různost perspektiv prý dosáhly bodu, odkud se už nelze vrátit zpět.

Největším šokem posledních let je pro mě zjištění, jak lehce se dá zploštělé křesťanství a naivní církevníčení zneužít pro politickou manipulaci, jak snadno může ono slavné Marxovo opium rozmlžit evangelium. Dříve bych se hádal, že to není možné, protože katolický systém je po mnoha staletích vývoje a zkušeností se svými různými pojistkami a exempcemi skoro dokonalý, imunní a poučený organismus.

Dnes s aktuální zkušeností různých krysařů, kteří se dovolávají pevného společenského řádu, jakési neurčitě tradice a samotného Boha, hartusí se starou výzbrojí strachu ze všeho cizího, vytvářejí poplašné zprávy libovolného množství a nestydatosti, si už bohužel dovedu představit, jak se mohlo stát, že tolik křesťanů podlehl vábení Hitlera a Mussoliniho.

Proč tedy ještě patřím k církvi?

S vírou a následně i křtem jsem vstoupil do velkého rozhovoru. A ten rozhovor přes všechno negativní neustává, nese dodnes můj život, pomáhá mi ve světě, kterým jako host procházím, a rezonuje s tím nejhlubším, co mám tam někde těsně nad žaludkem.

Je to (1) rozhovor s minulostí. Vstoupil jsem do velkého *communia sanctorum*, do čtyř různých perspektiv Matouše, Marka, Lukáše a Jana. A sv. Pavel mě při tom povzbuzuje, že „už není Žid a nebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši“. Naslouchám rozhovorům dvaceti století. Procházím s fascinací a obdivem prostory, které tento velký dialog vystavěl. A také zjišťuji – a je to vlastně povzbuzení –, že nikdo z těch, kteří do toho rozhovoru napříč věky přispěli, nebyl kupodivu bez chyby. Žádná stavba tady na zemi není bez chyby. Naopak: I ty nejlepší, v dějinách malířství převratné obrazy často nejsou formálně dokonalé, mají v sobě jistou syrovost právě odhalené nové cesty, integrují střepy a nezarovnané okraje po dosaženém průlomu. Stopy zápasu o nový dokonalý tvar jsou součástí každého dobrého domu nebo obrazu. A přesto, nebo právě proto z nich vyzařuje veliká síla. To je osvobozující zjištění. Pravdu a celek lze zahlédnout vždy jen s jistým časovým odstupem a s pomocí druhých, a tak právě skrze integrované nedokonalosti, skrze šrámy a rány.

(2) Vstoupil jsem do rozhovoru ve zcela konkrétním společenství na konkrétním místě a

v konkrétním čase. A přátelé, které jsem zde potkal, jejich opravdovost, jejich boj o pravdivost, ve kterém všichni čas od času selháváme, tato živá síť vztahů, která se brzy rozprostřela i za hranice našeho státu, to vše se pro mě stalo přirozeným prostředím, které bych dobrovolně za nic nevyměnil. Nemáme ve všem stejný názor, ale právě vědomí, že mě tato různost při společném směřování může obohacovat a nastavovat zrcadlo mým vlastním jednostrannostem, že spolu vždy nakonec můžeme beze slov v důvěře „lámat chléb“, je pro mě něco bytostně důležitého. K této škole reality, trpělivosti a také naděje už dlouho neoddělitelně patří ekumenický rozměr a přirozená otevřenost všemu, co jde na hloubku věcí a života.

Už jsem to zmínil: (3) Ne o všem se dá věst rozhovor. Někdy slova nestačí. Přátelský roz-

hovor často ústí ve společné mlčení s tím, v jehož přítomnosti se cítím dobře. Modlitba směřuje k mlčení a úžasu nad paradoxem Boží blízkosti a zároveň skrytosti. Současný svět není ani tak špatný a zkažený, jak si to představují různí apokalyptičtí buď-anebo-katolíci, ale ani není tak bezproblémový, jeho rozpory vůbec nejsou tak snadno řešitelné, jak si to představují sociální inženýři optimismů a utopií všeho druhu. Velké věci rostou ve společenství, které dokáže unést společné ticho, jež dokáže poskytnout prázdný prostor něčemu, co přesahuje všechnu naši představivost, které to nové a zprvu malé hned nezapláší povrchním plácáním a hlasitou aplikací již zdánlivě ověřeného. Základní povzbuzení evangelia totiž směřuje vždy výš a požaduje vždy víc, než by se nám zprvu mohlo zdát.

Norbert Schmidt (Salve 4/19)

## Sv. LUDMILA (16. ZÁŘÍ)

*V září 2021 si připomínáme 1100. výročí od tragické smrti první české světice sv. Ludmily.*

Ludmila si právě v dnešní době zaslouží pozornost a respekt. I tehdejší doba byla velmi dynamická a plná změn. První česká kněžna stála u počátků křesťanství v našich zemích a formování českého státu.

O místě jejího narození vypovídají dvě legendy, které nemůžeme chápat jako důvěryhodný zdroj. Oba prameny se navíc rozcházejí. Dle *Kristiánovy legendy* pocházela z hradiště Pšov, což je dnešní Mělník, zatímco v ruské pravoslavné legendě zvané *Staroslovanský prolog* je jako místo původu uváděna Srbská Lužice. Pokud se přikloníme k prvnímu zmíněnému prameni, můžeme konstatovat, že byla dcerou rodového vůdce Slavibora. V mládí netrávila mnoho času jen vyšíváním a tkaním. Byla totiž na svou dobu velmi vzdělaná. Ale rozhodně se nejednalo o žádnou křehotinku, protože jak dokládají její kosterní pozůstatky, vyrostla z ní vysoká a silná dívka.

V patnácti letech domluvil její otec sňatek

s přemyslovským knížetem Bořivojem. Ludmila opouští domov a přijíždí na Levý Hradec, centrum přemyslovské moci ve středních Čechách. I když se ti dva poznali až ve svatební den, můžeme předpokládat, že k sobě našli vzájemnou sympatii, která přerostla v láskyplný vztah. Ludmila porodila šest dětí, tři dcery a tři syny, z nichž jsou nejznámější Spytihněv a Vratislav.

Její manžel Bořivoj neměl vládu v Čechách plně pod kontrolou a hledal spojence na Moravě. Zde vládl Svatopluk. Velký spojenec však vyžadoval křest českého knížete. Čechy tehdy stály mezi mocnou Východofranskou a Velkomoravskou říší. Pro Svatopluka bylo nemyslitelné, aby měl za spojence pohana, křest byl tedy jasnou politickou nutností a Bořivoj poslechl. V Čechách byl ale chápán jako kolaborant, a dokonce proti němu vypuklo i povstání. V ohrožení života byla tehdy Ludmila i děti. Bořivoj tedy potřeboval plnou podporu a ochranu velkomoravského knížete. Obřad se odehrál v dnešním Uherském Hradišti, ale na